

Zvuk výťahu zanikal v pracovnom ruchu vstupnej haly policajného inšpektorátu. Spletenec nôh sa rozmotával rôznymi smermi a nechával voľné miesto tučnému podplukovníkovi, vedúceho miestneho kriminálneho oddelenia. Podplukovník s letargickým výrazom v tvári ležérnym krokom vstúpil do výťahu. Avšak než si stihol všimnúť mávanie ľavej Adamovej ruky s tabletom na zápästí, ktoré zastavilo zatváranie dvier výťahu, uvedomil si už asi po stý krát, že je dnes 20. októbra 2023. „Zdravíčko, šéfe!“ Adam, čerstvý štyridsiatnik, kývol úzkou hlavou. „Máme nový prípad, pustím vám video, sám pochopíte, čo je na tom robošovi čudné.“ Na tablete sa objavil muž v približne Adamovom veku. Plešatý, mierne zhrbený muž skladal šedé debny.

„Pačemu?“ cudzí prízvuk smeroval na plešatého chlapíka, cudzincova ruka naznačovala, že ide o tričko s nápisom SPECNAZ, elitnej vojenskej jednotky iného štátu. To potvrdzoval i prestrih záberu z osobnej kamery cudzinca, ktorý smeroval práve na spomenutý nápis.

„Vieš, pred pár rokmi som bol v Groznom. A tam jeden vojak bol zakvačený v horiacom dome. Plamene šľahali vysoko, bolo dusno a ja som vbehol dovnútra. Vyslobodil som vojaka...“ plešatý muž naďalej rozprával. Na tvári bolo vidieť zdesenie i smútok, ako prežíval celý svoj príbeh. Rôzne vzdychy, menená intonácia hlasu, či divoká gestikulácia dopĺňali pracovné divadlo „... a vyzliekol si tričko a daroval mi ho.“

Oprel hlavu o šedú debnu a temeno hlavy sa začalo natriasať.

„Chlapík je nasnímaný priemyselnou kamerou, zvuk je z jeho osobného mikrofónu, ako je teraz bežný štandard vo fabrike na kontrolu zamestnancov. Priemyselný policajt pri kontrole záznamov to posunul nadriadeným, ktorí ho z obavy zo špionáže poslali k nám na prešetrenie.“

Podplukovník zaklipkal očami. Výraz v tvári vyjadroval otázku, že v čom je problém.

„Skontrolovali sme jeho databázu pohybu. Paradox je, že v živote podľa údajov z nahlásených polôh, nikde nebol. Podľa centrálného počítača databáz osôb ani neprišiel do styku s niekym zo zahraničia, okrem pár ľudí z jeho fabriky.“

Prešli možno sekundy, než sa myšlienky podplukovníka rozhýbali, aby dali do pohybu jeho ústa.

„Jednoducho mu preplo z toho čipu, čo nám namontovali do hlavy. Asi to dali blízko nejakej časti, kde sa tvoria halucinácie.“

Adam len pokrčil plecami, asi tie čipy s GPS lokátorom a osobným identifikátorom, ktorý sledoval, kde sa človek celý život pohybuje a s kým sa stretáva, zlyhávali v nejakom bočnom efekte a vedci ich budú musieť upgradnúť, aby sledovali a kontrolovali ľudí bez takýchto nechcených problémov.

„Ok, šéfe,“ vyhrklo z Adama, „pošlem ho na psychiatriu, nech zistia, či mu nešibe.“

Posledné slová vyleteli z otvorených dverí výťahu do pracovného kriku strojov, ktorým velil veľký displej s oznámením času i dátumu a pomáhali mu ako verní nohsledi kamery zo všetkých strán miestnosti, aby bolo všetko pod kontrolou.